

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/225/2017
Identifikačné číslo spisu:	7106212277
Dátum vydania rozhodnutia:	23.04.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:7106212277.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu F. K. S., bývajúceho v G., E. XX, zastúpeného JUDr. Martinom Fabiánom, advokátom v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovanému Z. I. G., advokátovi v H., M. 3, bývalému správcovi konkurznej podstaty úpadcu HORIZONT SLOVAKIA, a. s., so sídlom v Košiciach, Kováčska 63, IČO: 31 731 368, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Brösl & Čentík, s. r. o., so sídlom v Košiciach, Rázusova 1, IČO: 50 560 611, za účasti intervenienta na strane žalovaného: Kooperativa poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, o 229 038,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice I. pod sp. zn. 20 C 87/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12. mája 2016 sp. zn. 2 Co 553/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I. (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. mája 2015 č. k. 20 C 87/2006-368 zamietol žalobu, ktorou sa pôvodne žalobca BONUS LM s. r. o. domáhal zaplatenia sumy 229 038,- eur z titulu náhrady škody. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 12 144,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobca nadobudol pohľadávku od pôvodného žalobcu (BONUS LM s. r. o.) na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo 14. júla 2008. Uznesením zo 16. februára 2009 č. k. 20 C 87/2006-113 súd prvej inštancie pripustil, aby z konania vystúpil pôvodný žalobca BONUS LM, s. r. o. a na jeho miesto vstúpil žalobca Ing. K. S.. Súd mal v konaní preukázané, že BONUS LM s. r. o. sa zúčastnil ponukového konania na predaj časti majetku mimo dražby patriaceho do konkurznej podstaty úpadcu Horizont Slovakia, a. s. ponúknutého správcom konkurznej podstaty úpadcu inzerátom uverejneným v denníku Pravda 12. februára 2004, v ktorom sa uchádzal o kúpu nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX vedenom pre katastrálne územie G. Staré mesto (N. údolie). Opatrením Krajského súdu v Košiciach z 12. marca 2004 súd súhlasil s predajom pozemkov pôvodnému žalobcovi za cenu 10.060 000,- Sk a zároveň uložil správcovi konkurznej podstaty uzavrieť kúpne zmluvy so záujemcami do 30 dní od právoplatnosti opatrenia. Dňa

31. marca 2004 uzavrel BONUS LM s. r. o. a žalovaný ako správca konkurznej podstaty úpadcu kúpnu zmluvu predmetom prevodu ktorej boli predmetné pozemky a v ten deň mu boli protokolárne odovzdané. Návrh na povolenie vkladu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností podal žalovaný 1. apríla 2004 a požiadal o urýchléné konanie, ktoré bolo vedené pod č. k. V537/2004. Dňa 5. apríla 2004 Katastrálny úrad v G., správa katastra G. I vydal rozhodnutie č. V 537/04, ktorým konanie o tomto návrhu prerušil z dôvodu, že tomuto konaniu predchádzalo v zmysle § 41 ods. 1 katastrálneho zákona, konanie o inom návrhu na vklad vlastníckeho práva pod č. V-454/02. V dôsledku uvedených skutočností vklad vlastníckeho práva v prospech BONUS LM s. r. o. povolil až rozhodnutím č. k. V 537/04 z 25. mája 2004, t. j. po uplynutí takmer dvoch mesiacov od podania návrhu na vklad. BONUS LM s. r. o. 1. apríla 2004 ako budúci predávajúci uzavrel s Z.. K. K., ako budúcim kupujúcim, zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, podľa ktorej v článku II. bod 1 sa zaviazal predat' budúcemu kupujúcemu pozemky, ktorých vlastníkom sa na základe kúpnej zmluvy z 31. marca 2004 ešte len mal stať. V zmysle jej článku IV. sa budúci predávajúci zaviazal uzavrieť kúpnu zmluvu s budúcim kupujúcim bez zbytočného odkladu po nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetným pozemkom najneskôr však do 10. mája 2004 s tým, že budúci predávajúci bol povinný vyzvať budúceho kupujúceho na uzavretie kúpnej zmluvy najneskôr do 3. mája 2004. Pre prípad porušenie záväzkov, ako aj pre prípad nepreukázania vlastníctva budúceho predávajúceho k predmetným pozemkom do 3. mája 2004 si zmluvné strany v článku V. bod 1 dojednali zmluvnú pokutu vo výške 6.900 000,- Sk, ktorá zodpovedala 20 % dohodnutej kúpnej ceny. K zápisu vlastníckeho práva došlo až 25. mája 2004. Budúci predávajúci zmluvnú pokutu vo výške 6.900 000,- Sk zaplatil budúcemu kupujúcemu 5. mája 2004 o čom svedčí Notárska zápisnica č. N 479/2004, Nz 38821/2004 spísaná notárkou Z.. Z. H.. Zamietnutie žaloby súd prvej inštancie odôvodnil § 8 ods. 2 zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, § 415, § 420 ods. 1, § 441 a § 545 ods. 3 Občianskeho zákonníka a výpoveďou žalobcu, z ktorej mal preukázané, že v čase uzavretia kúpnej zmluvy, resp. zmluvy o budúcej zmluve si bol vedomý toho, resp. musel byť vedomý, že pri prevode nehnuteľností môže dôjsť ku komplikáciám s prevodom pozemkov, resp. s vkladovým konaním. Napriek tejto skutočnosti však žalobca ako osoba konajúca za spoločnosť BONUS LM, s. r. o. pristúpil k uzavretiu uvedených zmlúv a predovšetkým k prevzatíu záväzku na zaplatenie zmluvnej pokuty. Zmluvná pokuta bola vzhľadom na okolnosti, t. j. mimoriadne krátky čas pre uzavretie zmluvy, a význam zabezpečovanej povinnosti neprimerane vysoká, žalobca tak nepostupoval zodpovedne a v rozpore s § 415 Občianskeho zákonníka a takúto zmluvu, resp. samotnú zmluvnú pokutu, dojednal. Tvrdenie žalobcu o ubezpečení zo strany žalovaného, že problém so starším vkladovým konaním bude vyriešený, v konaní nebolo ničím preukázané a ostalo len v rovine jeho tvrdenia. Uviedol, že i v prípade takého ubezpečenia žalovaný nemôže zodpovedať za škodu v podobe zmluvnej pokuty dohodnutej medzi BONUS LM, s. r. o. a tretou osobou. Podľa súčasného ponímania príčinnej súvislosti platí, že škodca môže zodpovedať len za škodu, ktorá je predvídateľná a uplatňuje sa teória tzv. príčinnej súvislosti podľa ktorej je škoda v konkrétnom prípade spôsobená protiprávnym úkonom, alebo zákonom, kvalifikovanou škodovou udalosťou vtedy ak protiprávny úkon je nielen podmienkou určitej škody ale má zároveň podľa obvyklého chodu veci i podľa všeobecných skutočností spravidla za následok spôsobenie tejto škody. Uviedol, že z predložených podkladov v súdnom konaní vyplýva, že žalovaný vzhľadom na všetky jemu známe okolnosti postupoval s odbornou starostlivosťou. K námietke žalovaného, že nevykonanie výsluchu Z.. K. je zásahom do účastníckych práv uviedol, že vzhľadom na rozhodujúce skutkové okolnosti a právne posúdenie veci nebol výsluch tohto svedka potrebný, viedol by iba k zbytočnému predlžovaniu súdneho konania. Uzavrel, že žalobca je zodpovedný za vzniknutú situáciu sám a nemôže od žalovaného požadovať náhradu tejto sankcie, v jeho prípade škody. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 12. mája 2016 sp. zn. 2 Co 553/2015 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie sa po vykonanom dokazovaní a zistení skutkového stavu zamerlal na posúdenie skutočností, či je príčinná súvislosť medzi vznikom škody a konaním žalovaného a či táto bola v konkrétnom prípade spôsobená protiprávnym úkonom žalovaného. Vývodil záver, že žalovaný nemôže zodpovedať za škodu v podobe zmluvnej pokuty dohodnutej medzi žalobcom a tretou osobou a odvolací súd sa stotožňuje s týmto jeho záverom. V prípade, že žalobcovi skutočne škoda vznikla bolo

by podľa odvolacieho súdu potrebné nárok na náhradu tejto škody posudzovať podľa § 420 Občianskeho zákonníka, lebo vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným ide o občianskoprávny vzťah, ako to skonštatoval aj súd prvej inštancie. To, že žalovaný porušil právnu povinnosť bol povinný preukázať žalobca. Tento v priebehu konania pred súdom prvého stupňa vyvodil porušenie právnej povinnosti žalovaného z § 8 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní. Podľa tohto ustanovenia je správca povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedať za škodu vzniknutú porušením povinnosti, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd. Musí teda ísť o porušenie takej povinnosti, ktorú ukladá zákon alebo ju uloží súd. Podľa odvolacieho súdu žalovaný neporušil žiadnu povinnosť, ktorú mu ukladá zákon alebo súd v súvislosti s dohodou o uzavretej zmluvnej pokute medzi právnym predchodcom žalobcu a treťou osobou. Práve naopak, žalovaný z opatrnosti ešte 14. novembra 2003 požiadal, aby už podaný návrh na povolenie vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľnosti nebol akceptovaný. Nešlo o konkrétny vklad vlastníckeho práva v prospech JUDr. K., preto tento návrh žalovaného adresovaný Katastrálnemu úradu v G., Správe katastra G. I nebol v priamej súvislosti s konaním a úkonmi právneho predchodcu žalobcu. Práve naopak, žalobca mal ako konateľ právneho predchodcu žalobcu k dispozícii znalecký posudok o ohodnotení nehnuteľností, ktoré sa stali predmetom kúpnej zmluvy z 31. marca 2004, v ktorom sa nachádzala kópia výpisu z LV č. XXXX, na ktorom v operáte C/ tarchy je uvedená poznámka V 454/02, ktorá slúžila na zaistenie parciel tam uvedených na uspokojenie nároku poškodených klientov na náhradu škody spôsobenej trestným činom podvodu podľa uznesenia Krajskej prokuratúry v Košiciach č. 1 Kv 14/02 z 5. marca 2002. Žalobca mal teda možnosť sa rozhodnúť, či uzavrie zmluvu o budúcej zmluve, ktorej súčasťou bude aj zmluvná pokuta za oneskorené uskutočnenie prevodu nehnuteľnosti. Z odôvodnenia rozhodnutia Katastrálneho úradu v G. z 5. apríla 2004 vyplýva, že prerušuje konanie o návrhu na vklad vlastníckeho práva, účastníkov Horizont Slovakia a BONUS LM s. r. o., nakoľko podaniu predchádza návrh na vklad pod č. V 454/02 a je potrebné ukončiť toto konanie a to právoplatným rozhodnutím. Konanie o návrhu na vklad pod V 454/02 je predbežnou otázkou, ktorej vyšetrenie podmieňuje rozhodnutie v tejto veci. Nešlo teda o konanie, ktoré by bolo v súvislosti s návrhom pôvodného žalobcu vyvolal žalovaný, ale išlo o prerušenie konania pre poznámku, ktorá už bola vykonaná na základe rozhodnutia štátneho orgánu, a to vyšetrovateľa ešte v roku 2002 a až do návrhu žalobcu na vklad vlastníckeho práva z 1. apríla 2004 katastrálny úrad o poznámke nerozhodol, čo žalovaný nezavinil a v konečnom dôsledku táto poznámka nebránila zápisu vlastníckeho práva ako vyplynulo nakoniec z rozhodnutia správy katastra z 25. mája 2004, takže žiadne konanie žalovaného nie je v príčinnej súvislosti so vznikom povinnosti pôvodného žalobcu zaplatiť Z.. K. zmluvnú pokutu ako to správne skonštatoval súd prvej inštancie. Odvolací súd potom už nepovažoval za potrebné zaoberať sa ďalšími námietkami uvedenými v odvolaní, ktoré boli len súhrnom podaní a vyjadrení žalobcu v priebehu predchádzajúceho konania, s ktorými sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku vysporiadal a postačujúcim dôvodom pre zamietnutie žaloby na náhradu škody je skutočnosť, že nie je preukázaná príčinná súvislosť medzi škodou a konaním žalovaného, ktorý musí byť protiprávnym úkonom a preukázať ho musí žalobca. Odvolací súd preto podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 151 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca tvrdiac, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, čím je prípustné dovolanie v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., pričom za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Namietal, že z predmetných rozhodnutí súdu odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie nevyplyva, ktoré skutočnosti považovali predmetné súdy za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzali a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadili, ich skutkové zistenia, ktoré boli podkladom ich rozhodnutia si vzájomne odporujú, ako aj právne posúdenie, čoho následkom je zároveň aj následné nesprávne právne posúdenie. Odôvodnenie rozhodnutia nezodpovedá § 157 ods. 2 O.s.p. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je možné jednoznačne určiť, ktoré skutočnosti považoval súd prvej inštancie vo vzťahu k jeho povinnosti zaplatiť zmluvnú pokutu za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, z ktorých ustanovení zákona, alebo iného platného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil zistený skutkový stav.

Odvolací súd sa následne vo svojom odôvodnení rozhodnutia zaoberal už len výlučne právnou otázkou príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a konaním žalovaného, vec zároveň nesprávne právne posúdil, a nezaoberal sa ďalšími dôvodmi uvedenými v odvolaní. Napadnuté rozsudky podľa názoru dovolateľa neobsahujú vysvetlenie dôvodov rozhodnutia, resp. obsahujú zmätočné vysvetlenie. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu veci súdmi nižších inštancií zopakoval všetky svoje námietky uvádzané už v odvolaní podanom voči rozsudku súdu prvej inštancie. Je toho názoru, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný porušil svoje povinnosti v zmysle § 8 ods. 2 zák. č. 328/1991 Zb., postupovať s odbornou starostlivosťou, ako aj prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka tak, ako uviedol v písomnom vyhotovení žaloby, ako aj v ďalších písomných a ústnych podaniach. Predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu je nepreskúmateľné. Vzhľadom na uvádzané právne relevantné skutočnosti, ako aj ustálenú judikatúru súdov a s poukazom na platnú právnu úpravu, navrhuje, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie, a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol a uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti (dovoláním) napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 C.s.p. a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 O.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 C.s.p.

8. V zmysle § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. V zmysle § 421 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.). Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

11. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j., či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

12. Žalobca v dovolaní výslovne namieta vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd zároveň toto dovolanie posudzoval aj podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 C.s.p.).

13. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (por. napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

14. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

15. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

16. Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

17. V súvislosti s námietkou žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

18. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky p o d R 2/2016, považuje dovolací súd z a plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“

(pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

19. V prejednávanej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) rozhodnutia v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci. V tomto prípade preto nie je potrebné ich opakovať, keďže ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a v odôvodnení sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, takýto postup bol plne v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p.; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie mal nepochybne preukázané, že žalovaný ako správca konkurznej podstaty úpadcu neporušil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní a vykonaným dokazovaním mal preukázané, že v čase uzavretia kúpnej zmluvy, resp. zmluvy o budúcej zmluve si žalobca bol vedomý toho, že pri prevode nehnuteľností môže dôjsť ku komplikáciám s prevodom pozemkov, resp. s vkladovým konaním. Z predložených podkladov súd vyvodil záver, že žalovaný vzhľadom na všetky jemu známe okolnosti postupoval s odbornou starostlivosťou a zodpovedný za vzniknutú situáciu je sám žalobca. Odvolací súd zdôraznil, že žalobca v konaní vyvodil porušenie právnej povinnosti žalovaného z § 8 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní, podľa ktorého je správca povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedať za škodu vzniknutú porušením povinnosti, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd. Podľa odvolacieho súdu žalovaný neporušil žiadnu povinnosť, ktorú mu ukladá zákon alebo súd v súvislosti s dohodou o uzavretej zmluvnej pokute medzi právnym predchodcom žalobcu a treťou osobou. V konaní o návrhu na vklad pod V 454/02 nešlo o konanie, ktoré by v súvislosti s návrhom pôvodného žalobcu vyvolal žalovaný, ale išlo o prerušenie konania pre poznámku, ktorá už bola vykonaná na základe rozhodnutia štátneho orgánu ešte v roku 2002. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že za postačujúcim dôvodom pre zamietnutie žaloby na náhradu škody je skutočnosť, že nie je preukázaná príčinná súvislosť medzi škodou a konaním žalovaného.

20. Dovolateľ v dovolaní výslovne namieta nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje podrobné vysvetlenie dôvodov, na ktorých založil svoje rozhodnutie a s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil podľa § 219 ods. 2 O.s.p. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. tak v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

21. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 4 Cdo 11/2011, 4 Cdo 5/2015, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

22. Z obsahu dovolania žalobcu ďalej vyplýva, že žalobca tiež namieta nesprávne právne posúdenie veci, keď súdy zamietli jeho žalobu z dôvodu, že žalovaný neporušil povinnosti správcu konkurznej podstaty, a nevysporiadal sa s otázkou, či žalobcovi v danom prípade vznikla škoda. Ide teda len o jeho polemiku s vyhodnotením skutkového stavu veci súdom. V dôvodoch dovolania dovolateľ však neuvádza, aká

konkrétna právna otázka bola odvolacím súdom nesprávne riešená a v čom spočíva nesprávnosť toho riešenia. Pokiaľ by totiž dovolanie tieto dôvody obsahovalo, išlo by o dovolací dôvod upravený v ustanovení § 432 ods. 1 C.s.p., t. j., že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Tento dovolací dôvod však dovolateľ v dovolaní nekonkretizoval v zmysle § 432 ods. 1 C.s.p., teda ani nepoužil.

23. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa strane sporu neznemožňuje právnym posúdením (por. judikát R 54/2012 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

24. Ani po 1. júli 2016 neexistuje žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

25. Vzhľadom na uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolateľ neopodstatnene tvrdí, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu proti rozsudku krajského súdu nie je podľa § 420 písm. f/ C.s.p. dôvodné, preto ho ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

26. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.